

siger, at vi kan tage en Trafikstigning paa mindst 25 pCt. uden nogen synderlig Personaleforøgelse, saa siger Ministeren det modsatte af, hvad han sagde i Gaar, da han sagde, at Tjenestetidsreglernes Gennemførelse kun var Slutstenen paa et Arbejde, der var gjort af Administrationen for at gøre Arbejdstiden mere effektiv. Det er netop det, man ikke kan, naar Trafikken er minimal. Ministeren har hævdet, at man havde sparet 3 209 Mand paa Berigtigelsen af den doktrinære Gennemførelse af 8 Timers Arbejdsdagen. Jeg har med Administrationens Tal i min Haand gjort gældende, at det højst kan være 350 Mand. Jeg tror, at jeg kan konstatere, at der nu ikke er mere tilbage af Ministerens Tal og hans Benyttelse af dem ved første Behandling, og det har udelukkende være Hensigten med, at jeg har taget Ordet ved denne Behandling.

L. Rasmussen: Ministeren maa aabenbart have misforstaaet mig i Gaar, naar han har faaet det ud af det, at jeg havde paastaaet, at Brovagnerne ved Fredericia havde 12 Timers dagligt Arbejde. Det sagde jeg ikke, jeg sagde: 12 Timers uafbrudt Arbejde ved en Bevogningstjeneste, hvor der ingen Hvilepauser er, og det anser jeg for uforsvarligt af Hensyn til Bevogningen. Naar Ministeren nu erkender, at det kan blive forandret, hilser jeg det med Glæde. I øvrigt er jeg glad ved, at hele dette Forhold bliver undersøgt. Det er min Overbevisning, at man er gaaet alt for skrap frem med Hensyn til Begrænsningen af Personale, og det skal nok vise sig, naar Undersøgelsen bliver iværksat.

Med Hensyn til Chokoladen sagde Ministeren, at der i Kontrakten stod, at vedkommende skulde forhandle den til rimelig Pris. Jeg gør opmærksom paa, at først tager Statsbanerne selv 13 pCt., og Agenten i København tager for et uvæsentligt Arbejde 7 pCt. udover den Rabat, han kan faa af Fabrikkerne. Det er det givne, og naar Statsbanerne taler om en rimelig Pris, kan jeg ikke tænke mig, at de ret vel kan skride ind overfor Forhandlerne, dem, der har Arbejdet at udføre, om disse faar andre 7 pCt. Paa den Maade har vi allerede 27 pCt. lagt paa, og det maa være det, Statsbanerne kalder en rimelig Pris. Jeg tror nu alligevel, der kunde være Grund baade til, at Statsbanerne strøg lidt af deres Fortjeneste, og til, at samtidig Hovedforhandleren nøjedes med lidt mindre.

Saa kommer jeg til Spørgsmaalet om Lille Bælts Broen og de øvrige Arbejder,

der skulde iværksættes af Ministeriet for offentlige Arbejder. Der kunde Ministeren ikke forstaa, at jeg ikke var tilfreds med hans Udtalelse om Lille Bælts Broen. Ja, jeg vilde have været tilfreds med denne Udtalelse, hvis vor eneste Opgave var af Hensyn til Trafikken paa Statsbanerne at faa bygget en Lille Bælts Bro, thi Ministeren nærede jo et godt Haab om, at man inden alt for længe kunde faa begyndt paa Forarbejderne, saa man kunde faa bygget en Bro, hvis der blev Penge nok. Men Ministeren havde i Gaar og ligesaa i Dag Masser af Ting at tage Forbehold overfor, og det vil sige, at Bygningen af Lille Bælts Broen ikke vil komme til at betyde noget for den forhaandenværende Arbejdsløshed. Men det er netop det, der er Hovedopgaven for os, hurtigst muligt at faa Arbejder igangsat. Nu ved jeg ikke, om Ministeren kan svare mig paa dette Spørgsmaal, men jeg vil alligevel fremsætte det: Hvad agter Ministeriet at foretage sig for at faa Arbejder igangsat og hjælpe Industrien til at faa Arbejder igangsat, saaledes at den store arbejdsløse Skare kan blive reduceret? Eller naar Ministeriet f. Eks. undlader at skride til Udvidelse af Vejle Banegaard — til hvilket Arbejde Staten dog kan faa Tilskud fra Kommunen —, ikke fordi det ikke skal gøres, men fordi man mangler Penge, mener man da, at det er mere økonomisk at understøtte disse Mennesker, uden at de bestiller noget? Man er dog klar over, at disse Mennesker skal leve, og naar de ikke kan faa noget at bestille, maa de understøttes. Vejle Kommune tilbyder 3 Kr. pr. Dag pr. Arbejder, for de kommer alligevel til at bære en saadan Udgift, enten nu Staten læsser det af paa Kommunen, paa Fattigvæsenet, eller hvor man nu mener det kommer hen. De Mennesker ska dog leve, de tærer paa Samfundet uden lat bestille noget, og der er det, vi mener, at det for en Regering, der vil være med til at op hjælpe Virksomhederne, ikke maa være Opgaven blot at se at aflaste Staten gennem nogle indenrigsministerielle Cirkulærer, hvorved de arbejdsløse prigsives til Nød, og blot se at klare for Staten. Hvis man virkelig mener, at Opgaven maa være den at komme ind i ordnede økonomiske Forhold igen for Stat og Kommune, for Industri, Handel og Haandværk, saa kan man ikke afvise dette Spørgsmaal paa den Maade, som Ministeren her gør det, ved at sige: Vi mangler Penge, derfor gør vi intet, men vi overlader Industrien og Virksomhederne til deres Skæbne, saa maa det